

Det fik vi da også noget af den højeste internationale sagkundskabs ord for, da det amerikanske analyseinstitut Moody's Investor Service i august måned vurderede den danske stats kreditværdighed til absolut topkarakter, til trods for at vi står uden for ØMU'en, til trods for at vi måske bliver uden for ØMU'en. Ja, man skrev direkte i begrundelsen, at man ikke mente, det spillede nogen rolle, om vi blev udenfor; vi ville nok fortsat føre en fornuftig økonomisk politik, og det ville så ikke spille nogen rolle.

Regeringen er jo selv stolt af den karakter: 3 A'er, og det er da også flot, men det undergraver jo ligesom argumentationen i øvrigt om, at vi ikke kan klare os alene, og at kapitalen, investeringerne og arbejdspladserne flygter, hvis ikke vi går ind i den dér kollektive mønt. Regeringen har et stort problem.

Så vil jeg til sidst spørge regeringen og statsministeren, om ikke det er rigtigt forstået, at hvis vi tilslutter os ØMU'en og den fælles mønt, får vi altså mønter, som har en national side, hvor vi formentlig vil vælge dronningen – de andre har valgt nationale symboler, tyskerne har valgt den tyske ørn. Og mønterne vil jo blande sig, men de er forskellige med hensyn til symbolerne på den ene side. Er det så ikke korrekt forstået, at det med tiden, når en dansker trækker tegnebogen op af lommen, vil være helt undtagelsesvis, at han får fat i en mønt, som har dronning Margrethe på den ene side? Det vil langt hyppigere være den tyske ørn eller franske eller italienske symboler. Er det ikke rigtigt forstået?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Der er jo, som hr. Jacob Buksti, fru Elisabeth Arnold og, tror jeg, fru Mimi Jakobsen var inde på, noget vidunderligt genkendeligt i mange af vores europadebatter. Der er noget trygt over dem. Vi hører ord som »fifleri«, vi hører ord som »mere eller mindre union«, og vi hører ord som »datoer«. Man ved, hvad man har, også under en europadebat, og dog, og dog, og dog: Jeg synes alligevel, der var en spændstighed at høre fra forskellig side i dag, som glædede mig.

Først og fremmest vil jeg gerne sige tak til fru Lene Espersen for en meget, synes jeg, åben og fordomsfri tilgang til den europæiske debat og et alvorligt og seriøst ment ønske om, at vi nu også får en åben debat. Jeg synes, fru Lene Espersen argumenterede stærkt for, at det med

datoen nødvendigvis må vente og det med debatten må nødvendigvis være her.

Derfor glæder det mig også at se, at den mest ihærdige datotilhænger – man kunne sige datopartiet – bliver mere og mere isoleret, og det forstår jeg meget vel, og jeg tager det som udtryk for, at datopartiet må indstille sig på at blive et debatparti, som vi alle sammen også byder velkommen.

Når jeg forsøger at gøre denne bemærkning lidt morsom, er det mere for at bruge den som overgang til den substans, jeg nu vil komme til, og som jeg gerne ville gøre lidt mere ud af her i min replik. For det første er det Tammerforsmødet, og jeg skal gøre det rimelig kort og dermed også prøve at give nogle konkrete svar.

Alle ordførerne har været inde på Tammerforsmødet og de retlige og indre anliggender. Formandskabet har lagt op til, at vi i Tammerfors skal koncentrere os om tre hovedemner: Det første er flygtninge og indvandrere, det andet er det europæiske retsområde, og det tredje er bekæmpelsen af grænseoverskridende kriminalitet. De er alle sammen vigtige områder, og det er, kan man næsten sige, områder, hvor det er på tide, vi kommer i gang.

Det, der skal drøftes, er for det første rammerne for den fælles flygtninge- og indvandrerpolitik. Det bliver det vigtigste tema, og det er også vigtigt for Danmark. Alle EU-lande har i de senere år oplevet betydelige politiske diskussioner om netop dette tema, og vi har det jo sandelig også i dansk politik, så sent som under åbningsdebatten.

Den åbning og den udfordring, vi står over for, er, som jeg også sagde tidligere, i høj grad en fælles udfordring. Foreløbig er den fælles politik på området kun på tegnebrættet, men på enkelte områder er der sket en lille smule. For eksempel er de eksisterende regler for, hvilket land der skal behandle en asylansøgning, nu mere klare, end de var før med hensyn til, at den kun skal behandles ét sted. Men det er klart, også set fra den danske regerings side, at det må være en fordel at komme videre i retning af mindstestandarder for, hvordan man behandler asylansøgninger og asylansøgere, og videre i retning af en mere ligelig fordeling af opgaverne mellem medlemslandene. Intet land har nogen interesse i, at stakkels forfulgte flygtninge bare bliver henvist til at rejse til den næste og den næste hovedstad.

Det sidste, skal jeg skynde mig at sige, er en meget vanskelig problemstilling, og jeg synes